

De tentoonstellingsruimte anders bekeken

In CC Strombeek was onlangs de tentoonstelling *I am your private dancer* te zien. Ze toonde werk dat flirt met de grenzen tussen dans en beeldende kunst – en dat vanuit de notie van beweging. Maar hoe verzoen je dat impliciet dynamische uitgangspunt met het an sich statische karakter van een klassieke tentoonstellingsruimte? Curator Luk Lambrecht loste dit op door zichzelf tot choreograaf van de tentoonstelling te benoemen. Aan *One minute Solo*, het aanwezige werk van de jonge kunstenaar [Kelly Schacht](#), had hij alvast een uitgelezen handlanger.

© Kelly Schacht

Dans of beweging in een beeld vangen is altijd een heikele zaak. Niet alle werk op *I am your private dancer* is in dat opzicht even sterk. Schriftnotities van choreografen liggen in vitrines als dode vogels in een lijkkist. Wat een contrast met het bevlogen gedicht dat Peter Verhelst aan choreografe Anne Teresa De Keersmaeker wijdde! Ook dansvideo's van het VTI kunnen niet overbrengen wat diezelfde choreografieën 'live' met je doen. Terwijl het situationele kringetje waarin de twee personages uit de video-installatie van Bruce Naumann zich bevinden, je aandacht onverminderd vasthoudt, net zoals de videoregistratie die Yvonne Rainer op de huid zit, trouwens doet.

De tentoonstelling is op zijn best wanneer je je als toeschouwer op die manier 'bewogen' weet. Dat klinkt misschien als een platitude, maar bijzonder aan *I am your private dancer* is, dat dit niet alleen figuurlijk,

maar ook letterlijk te nemen valt. Curator Luk Lambrecht koos ervoor om de tentoonstellingsruimte op te vatten als een labyrint: met vele kantjes, kamers en verborgen hoekjes dus. Het werk presenteert zich in die context niet zozeer, maar laat zich eerder 'be-zoeken'. Precies die opzet bereikt dat je als bezoeker als het ware tegelijk ook *performer in die ruimte* wordt, bewust van je eigen stappen. De kunstwerken manifesteren zich dan als je tegenspelers: in de mate waarin zij je al dan niet uitdagen, dien je hen van replek. In de mate waarin zij je op die manier weten te verleiden, tekent zich je hyper-persoonlijke traject doorheen het labyrint dat de tentoonstelling is, af. De krachttoer van *I am your private dancer* is dan ook dat de tentoonstelling er in de verbeelding van beweging treffend in slaagt om je als toeschouwer het concept 'beweging' ook daadwerkelijk aan den lijve te laten ondervinden.

EERDER DAN WANNEER ER SPRAKE IS VAN EEN 'EUREKA-GEVOEL', PLAATST HET JE IN EEN STAAT VAN VERBAASDE TWIJFEL. NIET ALLEEN TOONT SCHACHTS WERK ZICH ENKEL AAN DE AANDACHTIGE BEZOEKER, EENMAAL 'GEVONDEN' LAAT HET WERK ZICH BOVENDIEN NIET VASTPINNEN.

Sleutels in het doolhof

Maar wat met de bezoeker die zich door de gangbare opvatting van een tentoonstelling als statisch concept laat misleiden, en deze als uitgangspunt neemt om bijvoorbeeld het programmablaadje als wegwijzer te nemen, in plaats van de werken? Een niet geheel ondenkbare hypothese, die nochtans de diepere belevingservaring die de tentoonstelling aanreikt, volledig zou ondermijnen! Los van de vraag van de kip of het ei: of het nu Kelly Schacht was die inspeelde op het concept van curator Luk Lambrecht of dat omgekeerd Lambrecht het tentoonstellingsconcept fijnboetseerde op basis van Schachts bijdrage, feit is dat het aanwezige werk van de jonge kunstenaar extra sleutels aanreikt om de bezoeker tot een dynamisch begrip van de tentoonstellingsruimte te brengen.